

УДК 81'1=16

ДИНАМІКА МЕТАФОРИ У СТРУКТУРІ ПОЕТИЧНОГО ДИСКУРСУ ПОЛЯ ВЕРЛЕНА

Христина Князик

*Львівський національний університет імені Івана Франка
(вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000)*

Проаналізовано метафору в структурі поетичного дискурсу Поля Верлена. Наголошено на значимості метафори і необхідності поглиблювати знання про неї. Як матеріал для дослідження взято поетичну спадщину французького поета Поля Верлена. Його вірші справедливо називають “пейзажами душі”.

Ключові слова: поетична метафора, цінність метафори, поезія, пейзаж душі.

Поезія – це метафора. Метафора лежить в основі поезії, її поетична функція добре вивчена. В естетиці метафору розглядають як чарівний спалах, що раптом осяє своїм світлом прекрасне. У поезії метафора на основі часткової подібності двох об’єктів робить хибне твердження про їх повну тотожність. І саме це перебільшення надає їй поетичної сили. Краса метафори починає сяяти тоді, коли закінчується її істинність. Але і навпаки, не може бути поетичної метафори, яка б не відкривала реальної спільності.

Інтерес до метафори, розширення сфери її застосування та вивчення захопив різні галузі знання – філософію, логіку, психологію, нейронауки, герменевтику, різні школи лінгвістики, теорію інформації, сприяв взаємодії цих напрямів наукової думки, їх інтеграції, наслідком яких і стало формування когнітивної науки. Метафора стає ключем до розуміння основ мислення та процесів створення ментальних уявлень про світ. Відтак, метафора зміцнила зв’язок із логікою, з одного боку, та міфологією, з іншого.

Інтуїтивне відчуття подібності відіграє величезну роль у практичному мисленні, яке визначає поведінку людини, і воно не може не відобразитися у мові. У практиці життя образне мислення є досить суттєвим. Людина здатна не тільки ідентифікувати індивідуальні об’єкти (зокрема, впізнавати людей), не тільки встановлювати подібність між областями, які сприймаються різними органами чуття, і виражати її в мовленні (явище синестезії: холодний вітер і холодний погляд), але також і помічати спільність між конкретними та абстрактними об’єктами, матерією та духом (людина йде, дощ іде, час іде, життя йде). У цих випадках, як вказує Н. Арутюнова, людина не стільки відкриває схожість, скільки створює її [1, с. 43]. Метафори виникають у будь-яких видах дискурсу, що пов’язано, насамперед, з особливостями сенсорних механізмів та їх взаємодією з психікою, що дає змогу людині зіставляти, здавалося б, несумісні поняття. Розвиток завжди починається з творчого акту. Це правильно і по відношенню до життя, і по відношенню до мови. В акті метафоричної творчості беруть участь завжди двоє: творець метафори та його слухач (читач).

В долідженнях метафори постійно звертали увагу на дві її функції: з одного боку, вона слугує засобом позначення того, для чого нема назви, з іншого – засобом створення художнього мовлення. Традиція, яка започаткована ще в епоху античності, особливо увиразнювала другу функцію метафори. Це яскраво висловив Цицерон: “Спочатку одяг придумали, щоб захистити себе від холоду, потім стали надягати, щоб прикрасити та облагородити тіла, так само і метафора, що породжена недоліком, отримала розвиток заради насолоди” [21, с. 23]. Отже, зміцнилася тенденція розглядати метафору в телеологічному аспекті, залежно від її мети. Але такий підхід не визначає всіх вживань метафори. Перенесення значення слова відбувається і в тому випадку, коли в мові є позначення цієї реалії, та в тому випадку, коли нема особливого завдання створення художнього образу. Метафора виникає в силу глибинних особливостей людського мислення. Якщо висловити думку трохи інакше, навмисно загострюючи її, то можна сказати, що метафора виникає не тому, що вона потрібна, а тому, що без неї неможливо обійтися, вона притаманна людському мисленню та мові як така.

Для визначення концептуальних домінант збірки Поля Верлена “Сатурналії” проведено лексикометричний аналіз, в результаті якого виявлено найчастіше вживані поетом слова. Як і варто було очікувати, найчастіше вживаними словами виявилися службові слова: прийменники, сполучники, допоміжні дієслова, артиклі та займенники.

Загальна кількість слів у збірці “Poèmes saturniens” склала 8 686 слів. Дані лексикометричного аналізу засвідчують, що найчастіше вживаними словами в збірнику “Poèmes saturniens” є слова, що входять до семантичних полів “людина” та “природа”. Поетичні замальовки природи Верлена справедливо називають “пейзажами душі”.

Концепт “home” (“людина”) вжито в тексті збірки “Сатурналії” 10 разів. Проте у 9 випадках із 10 концепт “людина” не входить у метафору. Найчастіше слово “людина” вжито або в прямому значенні, або для позначення людства, тобто у складі метонімії.

Oh! je souffre, je souffre affreusement, si bien О, вопль души моей, **как жалок пред тобой**

Que le gémissement premier du premier Плач прародителей, их ропот безутешный, homme

Chassé d’Eden n’est qu’une églogue au prix Когда был меч простерт над их четою du mien! грешной!

Et les soucis que vous pouvez avoir sont Пред этим воплем вся печаль твоя – comme

Des hirondelles sur un ciel d’après-midi, Касатки резвые в день ясный сентября!
(Verlaine, Poèmes saturniens, Melancholia, (Верлен, Сатурналії, Меланхолия, Жінці)
À une Переклад Еліса
femme)

І лише в одному випадку з десяти Верлен використав концепт “людина” у складі метафори:

Si terribles, que l'Homme, ivre de la douleur	Настолько ужасные, что Человек, опьяненный болью,
Que lui font en perçant sa chair vos doigts de spectre,	Которую вы причиняете, проникая пальцами в плоть
L'Homme, espèce d'Oreste à qui manque une Electre, (метафора)	Человек, Орест, которому недостает Электры,
Sous la fatalité de votre regard creux	Под неизбежностью вашего пустого взгляда
<i>Verlaine, Poèmes saturniens, Caprices, Nocturne parisien</i>	<i>Верлен, Сатурналії, Примхи, Паризький ноктюрн</i>

підрядковий переклад

У цьому прикладі Верлен жив слово “людина”, яке графічно виділив за допомогою великої літери для позначення всього людства, яке він ототожнює в образі Ореста, що вічно шукає своє кохання. У цьому випадку видно, як метафора, що виникає на лексичному рівні, посилюється за допомогою дії звукового рівня, а саме шляхом утворення ефекту відлуння від поєднання звуків – [sps] – [rs], що має вплив на читача. Саме завдяки такій взаємодії концептуального та матеріального аспектів метафора може вийти на найвищий рівень цінності.

Якість звуку приписано глибині, звуку, тиші. Для Верлена, судячи з усього, величезне значення мало саме споглядання дійсності. Можливо, саме тому одним із найчастіше вживаних слів стало слово “oeil” (погляд, око), яке, як показали дані лексикометричного аналізу, використано в тексті збірника 10 разів.

L'Océan sonore – метафора	<i>Океан, в котором</i>
Palpite sous l'oeil – метафора	<i>Звонок плеск волни,</i>
De la lune en deuil	<i>Мечется под взором траурной луны</i>
<i>Verlaine, Poèmes saturniens, Eaux-fortes, Marine</i>	<i>Верлен, Гравюри, Марина</i>

Переклад Б. Лівшиця

Метафора “погляд місяця” у цьому прикладі посилюється за допомогою рими “l'oeil-deuil”, яка вибудовує ще один метафоричний ланцюжок, об’єднуючий значення слів “погляд” і “траур”. Говорячи про збірник “Сатурналії”, треба зазначити, що слово “погляд” часто використано в похмурому, траурному контексті, це видно в наведеному нижче прикладі.

Le moine, cette fois, ouvrant son oeil de feu,	Монах, на этот раз открыл свой огненный взор,
Tout brillant de pardons mêlés à des reproches,	<i>Сверкающий от смешанных прощения и укоров,</i>
S'arrête, messenger des justices de Dieu,	<i>Останавливается, вестник правосудия Божьего</i>

- Sinistrement dans l'air du soir tintent les cloches.
(Verlaine, *Poèmes saturniens, Caprices, La mort de Philippe II*)

– Зловеще в ночном воздуху гудят колокола
(Верлен, *Сатурналії, Смерть Філіппа III*)
Підрядковий переклад

Метафору “вогняний погляд” посилено за допомогою рими та співзвуччя “oeil de feu” і “justices de Dieu”. Відтак, метафора, що позначає на лексичному рівні тільки погляд ченця, завдяки дії звукового рівня посилюється і розвивається до тотожності між ченцем і богом.

Одним із концептів збірки “Сатурналії”, що найчастіше траляється у текстах, є концепт “мрія”.

Метафора “напівзотліла душа”, утворена на лексичному рівні, вступає у взаємодію зі співзвучними словами “air de Tradéni”, завдяки чому слова “мрія” та “повітря” стають тотожними, що дає підставу говорити ще про одну метафору, яка позначає необхідність мрії як повітря. Смерть же мрії, про яку йде мова в цьому уривку, подібна позбавленню людини повітря і смерті, тема якої проходить червоною ниткою через весь вірш. Проте, не дивлячись на домінування похмурої тематики у збірнику “Сатурналії”, у ньому знаходиться місце для любовної лірики. Ось для прикладу:

A vous ces vers, de par la grâce consolante
De vos grands yeux où rit et pleure un rêve
doux,
(Verlaine, *Poèmes saturniens, Melancholia, A une femme*)

Тебе стихи мои, сравнятся ль их красе
С очами милыми, с их чудной красотой,
Верлен, *Сатурналії, Меланхолия, Жінці*
Переклад Ф. Сологуба

Нерозуміння оточуючими душі поета, її тендітність, вразливість у поданому нижче прикладі висловлено за допомогою метафори “прозоре серце”.

Car elle me comprend, et mon coeur transparent
Pour elle seule, hélas! cesse d'être un problème
Pour elle seule, et les moiteurs de mon front blême,
Elle seule les sait rafraîchir, en pleurant.
Verlaine, *Poèmes saturniens, Melancholia, Mon rêve familier*

Все, все открыто ей... Обманы, подозренья,
И тайна сердца ей, лишь ей, увы! светла.
Чтоб освежить слезой мне влажный жар чела,
Она горячие рождает испаренья.
Верлен, *Сатурналії, Меланхолия, Сон, з яким я зріднився*
Переклад І. Анненського

Метафора “прозоре серце”, з одного боку, встановлює схожість між серцем і склом та говорить про тендітність, уразливість душі. З іншого боку, властивість прозорості, яка властива, наприклад, льоду, мимоволі наводить на думку про бездушність, жорстокість, що в цьому прикладі підтверджуно метафорою, утвореною на стику слів, що римуються,

“transparent” – “pleurant”, яка, з одного боку, наводить на думку про серце, що плаче, а з іншого, – про плач близьких людей, яким доводиться мати справу з цією людиною.

Заспокоєння душі автор знаходить у спогляданні пейзажів, які самі по собі є описом душі. Отже, коло замикається: втіху для душі автор знаходить у спогляданні душі:

La mélancolie
Berce de doux chants
Mon cœur qui s’oublie
Aux soleils couchants.
Verlaine, Poèmes saturniens, Paysages tristes, Soleils couchants

*Струиться печаль
О бывшем когда-то...
Кого-то мне жаль
Под песню заката.
Верлен, Сатурналії, Сумні пейзажі,
Захід*

Переклад В. Брюсова

Іншим прикладом ототожнення пейзажу та душі є вірш “Chanson d’automne”.

Les sanglots longs
Des violons
De l’automne
Blessent mon cœur
D’une langueur
Monotone.
Verlaine, Poèmes saturniens, Paysages tristes, Chanson d’automne

*Долгие песни
Скрипки осенней
Зов неотвязный,
Сердце мне ранят,
Думы туманят,
Однообразно.
Верлен, Сатурналії, Сумні пейзажі,
Осіньня пісня*

Переклад В. Брюсова

У цьому вірші всі концепти настільки сильно пов’язані один з одним, що стає незрозуміло, де починається та закінчується метафора. Створюється враження, що весь вірш – одна суцільна метафора.

Як було зазначено вище, опис пейзажу у збірці “Сатурналії” є метафорою, яка описує стан душі. Верлен описав свою душу як вільху з поживклим листям.

Comme un vol criard d’oiseaux en émoi,
Tous mes souvenirs s’abattent sur moi,
S’abattent parmi le feuillage jaune
De mon cœur mirant son tronc plié d’aune
Verlaine, Poèmes saturniens, Paysages tristes, Le rossignol

*Тревожною стаей, слепой и шальной,
Крылатая память шумит надо мной
И плещет, и мечется, бредя спасеньем,
Над желтой листвою, над сердцем
осенним.
Верлен, Сатурналії, Сумні пейзажі,
Соловей,*

Переклад А. Гелескула

Дія цієї метафори посилюється завдяки відношенню паралелізму, яке виникає внаслідок вживання займенника *mon* в однині та множині. Паралельні конструкції викликають ототожнення “*mes souvenirs*” і “*mon cœur*”. Отже, крім поетичної мета-

фори “душа – старе вільхове дерево”, з’являється інша метафора: “моє серце – мої спогади”.

Тема спогадів, жалю про минуле, як і тема опису душі, проходить червоною лінією через весь збірник. Проте в деяких віршах, як у наведеному нижче прикладі, Верлен відходить від теми статичного споглядання минулого чи споглядання власної душі та переходить до рішучих дій.

Allons, mon pauvre coeur, allons, mon
vieux complice,
Redresse et peins à neuf tous tes arcs
triomphaux;
Brûle un encens ranci sur tes autels d’or
faux;
Sème de fleurs les bords béants du
précipice;
*Verlaine, Poèmes saturniens, Caprices,
Nevermore*

О сердце бедное, сообщник муки
крестной,
*Вносъ возводи дворцы, обрушенные в
прах,
Вновь затхлый ладан жги на старых
алтарях
И новые цветы выращивай над бездной,*
*Верлен, Сатурналиї, Примхи, Nevermore
Переклад А. Ефрон*

Однак навіть заклик до дій не несе ідеї оновлення, творення – це скоріше заклик до відмови від минулого, заклик до смерті.

Отже, аналіз домінуючих концептів дає змогу виявити значимі ідеї збірки. Аналіз підтверджує, що найважливішими для Верлена є метафори, які описують стан і споглядання душі та природи. Концептуальний аспект цінності поетичної метафори в більшості випадків формується не тільки на лексичному рівні, а й посилюється за допомогою інших засобів – ритму, рими, звукових повторів, схожості звучання, тощо.

Комплексний аналіз поетичної метафори вірша “Chanson d’automne”.

Яскравим прикладом взаємопроникнення матеріального та концептуального аспектів поетичної метафори є вірш Поля Верлена “Chanson d’automne”.

*CHANSON
D’AUTOMNE*

**Les sanglots longs
Des violons
De l’automne
Blessent mon coeur
D’une langueur
Monotone.
Tout suffocant
Et blême, quand
Sonne l’heure,**

**Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleure;
Et je m’en vais
Au vent mauvais
Qui m’emporte
Deçà, delà,
Pareil à la
Feuille morte.**

Verlain, Poèmes saturniens, Paysages tristes, Chanson d’automne

З початку аналізу цього вірша звертаємо увагу на змістовно-фактуальну інформа-

цію усього твору, яка зводиться до нуля. Дати повноцінний опис фабули цього вірша практично неможливо, та й не потрібно, оскільки вся інформація цього твору не є яскраво вираженою. Інформація кодується за величезною гамою стилістичних прийомів, одним з яких є метафора. Верлен починає свій вірш із метафори *sanglots des violons* (ридання скрипок). Тут Верлен прирівняв темброві властивості живої істоти з музичним інструментом. Верлен приписав музичним інструментам ще одну нехарактерну їм властивість – *violons de l'automne* (осінні скрипки). Однією з характерних ознак осені є осінні листя. Форма скрипки та її колір нагадують осінній лист, і далі ми дійсно побачимо експліцитний вираз образу осіннього листа. Автор продовжив метафоричний опис скрипок, знову приписавши їм властивості істот – *blessent mon coeur* (ранять моє серце), і вказав знаряддя дії – *d'une langueur monotone* (монотонною знемогою), яке, своєю чергою, також є метафорою – знемозі або томління приписано властивості музикальної однотонності. Далі автор тимчасово ухилився від опису природи та перейшов до опису людини, навколо якої відбуваються всі зазначені дії – *Quand sonne l'heure je me souviens des jours anciens* (коли настає час, я згадую минулі дні), у чому вбачається явний натяк на момент смерті, в який люди протягом декількох секунд згадують все прожите життя. На підтвердження присутності ідеї смерті ми бачимо, що автору властиві такі якості, як *tout suffocant et blême* (задиханий та блідий), властиві вмираючій людині. Вірш нагадує опис поховання людини, на підтвердження чого автор, який вже говорив про ридання, говорить про плач – *et je pleure* (і я плачу). Автор немов би приписує себе до однієї з “ридаючих” скрипок. На підтвердження нашої ідеї про те, що автор ототожнив себе зі скрипкою, яку він, своєю чергою, ототожнив з осіннім аркушем, автор говорить про те, що його відносить вітер – *et je m'en vais au vent mauvais, pareil à la feuille morte* (і я відлітаю з кепським вітром як опалий лист).

Крім того, підтвердження цієї ідеї ми можемо знайти в звуковому рівні вірша. По-перше, це ритм. Вірш написаний чотири- і трискладовим розміром. Є тільки два акцентних виділення на дієсловах, що вносять ледь помітні варіації в ритмічний рух (*Blessent mon coeur – Sonne l'heure*). Напруга ритму виражається у варіації складів у рядках: кожні два чотирирядники чергуються з одним трирядником. Якщо об'єднати один віршований рядок по три верленівських вірші, то вийде шість одинадцятирядників з ритмом 4–4–3 і парною римою. У цих одинадцятирядниках немає відношення паралелізму за аналогією непарності між первинним позиційним еквівалентом та кількістю складів у віршованому рядку. Відсутність цього паралелізму і вносить відчуття напруги в дивно організовану ритмічно та фонологічно структуру короткого метра “Осінньої пісні” (Попова 1998: 120).

У цьому вірші автор повною мірою використав повтори на звуковому рівні. У перших рядках ми бачимо часте повторення звуку [l] – *sanglots longs – violons de l'automne – blessent – langueur*. Таке фонетичне акцентування на літеральному рівні перетинається з акцентуванням у ритмі в звичному розумінні – *blessent mon coeur*. Далі ми можемо спостерігати гру поета зі звуком [n] – *langueur – monotone – sonne*. Відбувається акцентування в ритмі (*sonne l'heure*), і після завершення акценту автор переходить до “гри” з іншими звуками – [j] і [r]: *je me souviens des jours anciens – je pleure – je m'en vais – pareil – morte*. Ми дотримуємося тези Романа Якобсона про те, що слова, які звучать подібно, вступають у певний смисловий зв'язок. Неважко по-

мітити, що виписані слова зі звуками, що повторюються, практично на сто відсотків збіглися з метафорами, які виявлені на лексичному рівні. Крім того, звуковий рівень може формувати додаткові смисли, не пов'язані з лексичним значенням слів. Якщо, наприклад, взяти повторювані приголосні та приписати до них ті голосні, що були в тексті, ми можемо отримати слова, які в тексті не зустрічаються, але чуються. Наприклад: [lesâg] – кров, [lo] – вода, [vjo (lô)] – старий. Однак, попри цілком придатну відповідність зазначених слів до тематики аналізованого вірша, однозначно говорити про утворення додаткових смислів на стиках повторюваних звуків не можна. Зокрема, в останньому зазначеному випадку [vjo] лише приблизно нагадує французьке *vieux*, і, швидше за все, французьке вухо такої схожості просто не помітить.

Завдяки метафорам здійснюється ототожнення звуку скрипок зі звуком голосу, скрипки – з осіннім листом, листа – з образом поета, падаючого листа – зі смертю. На звуковому рівні ми бачимо літеральне ритмічне акцентування уваги на тих же самих метафорах. Крім того, хотілося б виділити звукову схожість у римах *soeur – langueur*, *automne – monotone*, які тим самим утворюють метафори на підставі схожості звучання, тобто серце – це печаль, а осінь – це монотонність.

В аналізованому вірші змістовно-фактуальної інформації практично немає. У Сатурналіях Верлен починає шлях до того, що назве “ною системою”. Головна ланка “системи”, за словами Верлена, – “щирість, а цим цілям служать враження від цього моменту, буквально простежені”, “точні відчуття”. Відповідно поет розлучається з історичними та героїчними сюжетами, з епічним та дидактичним тоном, що почерпнуті у Віктора Гюго. У “Сатурналіях” поширюється особлива, верленівська інтонація меланхолії та туги (цикли “Меланхолія”, “Сумні пейзажі”). Джерелом цієї інтонації був бодлерівський “сплін”, проте стимульована інтонація була руйнуванням всіх ілюзій поета, який з гіркотою зізнається у тому, що він ні в що не вірить, крім своїх відчуттів, що, власне, і підтверджується проаналізованим віршем.

Віхами руху верленівської поезії до цієї нової системи стали збірки “Галантні свята” (1869), “Добра пісня” (1870) та “Романси без слів” (1974).

У ході дослідження виявлено, що метафора – це не тільки троп або фігура мови. Метафорою може бути цілий поетичний твір. Відбувається це завдяки взаємодії матеріального та концептуального аспектів цінності поетичної метафори. Говорячи про ці два аспекти цінності, необхідно наголосити на їхній взаємозумовленості та взаємопроникненні, які завдяки механізму компенсації сприяють формуванню додаткових значень і посиленню ефекту, що спричиняє поетична метафора.

Поетична метафора, на відміну від лінгвістичної метафори, передбачає існування кількох денотатів, які, залежно від інтерпретації кожного конкретного індивідуума, стають певним референтом. У випадку ж лінгвістичної метафори референт не носить інтерактивного характеру і носить одиничний характер, тобто незалежно від інтерпретації референт, що сприймають різні читачі, буде однаковий. Розгортання поетичної метафори в її концептуальному аспекті цінності відбувається значною мірою завдяки впливу матеріального аспекту цінності, тобто тих формальних чи стилістичних прийомів, якими користується автор, а саме ритму, рими та звуку, що задають інерцію сприйняття тексту як поетичного.

Цінність метафори характеризується двома складовими: ступенем новизни метафори та ступенем достовірності метафори. Обидві складові належать до концептуального

аспекту цінності, проте цінність метафори може бути значно збільшена і розширена при активізації матеріального аспекту цінності поетичної метафори.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Арутюнова Н. Д. Истина: фон и коннотации / Н. Д. Арутюнова // Логический анализ языка: Культурные концепты. – М. : Наука 1991. – 204 с.
2. Molino J. Métaphores, modèles et analogies dans les sciences / J. Molino // Languages, 1979. – № 5.
3. Попова Н. Б. Тайны ритмического напряжения французского стиха / Н. Б. Попова // Проблемы коммуникации и номинации в концепции общегуманитарного знания: сб. научных трудов в честь проф. Шкатовой Л. А. – Челябинск, 1999. – С. 238–242
4. Le Petit Larousse illustre 1993. – P. : Larousse, 1993. – 1784 p.

Стаття надійшла до редколегії

01.12.2015 р.

Статтю прийнято до друку

20.02.2016 р.

DYNAMICS OF METAPHOR IN THE STRUCTURE OF PAUL VERLAINE'S POETIC DISCOURSE

Khrystyna Knyazyk

*Ivan Franko National University of Lviv
(1, Universytetska st., Lviv, 79000)*

The article gives a detailed analysis of metaphor in the structure of Paul Verlaine's poetic discourse. The author stresses the importance of metaphor and the need to deepen the knowledge of it. The study is based on poetic heritage of French poet Paul Verlaine. His poems are justly called "landscapes of the soul".

Poetry is a metaphor. The metaphor lies in the basis of poetry and its poetic function is well studied. In aesthetics a metaphor is seen as magic flash that suddenly illuminates its beauty. In poetry, metaphor is based on partial similarity of two objects making false statements about their full identity. And this poetic exaggeration gives it strength. The beauty of metaphor starts to shine when it expires truth. And on the contrary, there can not be poetic metaphors which would not open up a real community.

Interest in metaphor, broadening its scope and the study embraced different branches of knowledge: philosophy, logic, psychology, neuroscience, hermeneutics, different schools of linguistics, information theory and facilitated the interaction of these lines of thought, their integration, the result of which was the formation of cognitive science. Metaphor is the key to understanding the basics of thinking and mental processes of creation of the world. Thus, the metaphor strengthened relationship between the logic on the one hand, and the mythology of the other.

Keywords: poetic metaphor, importance of metaphor, poetry, landscape of the soul.